

Cossetània Edicions

LOOK, AT AIXÒ!

La vida sota l'harmoniosa gespa d'Amèrica

Anna Garcia · Albert Elfa

Col·lecció Prisma - 24

LOOK AT AIXÒ!

La vida sota l'harmoniosa gespa d'Amèrica

ANNA GARCIA

ALBERT ELFA

Cossetània
EDICIONS

Primera edició: setembre del 2009

© Anna Garcia i Albert Elfa
© Cossetània Edicions

Edita: Cossetània Edicions
C/ de la Violeta, 6 • 43800 Valls
Tel. 977 60 25 91
Fax 977 61 43 57
cossetania@cossetania.com
www.cossetania.com

Disseny i composició: Imatge-9, SL

Impressió: Romanyà-Valls, SA

ISBN: 978-84-9791-551-9

Dipòsit legal: T-31.834-2009

Capítol 1

UN BRAÇ DE WASHINGTON

4 de juliol, 2005. A les nou del vespre som dins d'un taxi aturats a l'Arlington Memorial Bridge, un dels ponts que travessa el riu Potomac, a Washington, Districte de Colúmbia (D.C.). La calor i la humitat d'aquesta hora s'assemblen a les de Barcelona, d'on vam sortir fa unes quantes hores. El taxista ens diu que tranquils, que n'hi ha per estona. Per primera vegada els nostres dos fills, de cinc i onze anys, respectivament, i jo trepitgem aquesta ciutat, a partir d'ara la nostra llar. Amb quaranta anys, una excedència a *El País* i un coll que comença a perdre elasticitat veig els focs artificials que esclaten al voltant del Washington Monument, el conegut obelisc de la capital nord-americana retratat tantes vegades en pel·lícules de caire polític i d'espionatge. Els cotxes s'il·luminen amb vius i patriòtics colors que commemoren la festa nacional dels Estats Units.

Enmig del sufocant estiu ens instal·lem a la ciutat de Chevy Chase, al comtat de Montgomery, un dels vint-i-tres comtats que conformen l'estat veí de Maryland, i a menys de deu quilòmetres de la Casa Blanca i de l'oficina de TV3.

Al suburbi de Chevy Chase tot és al seu lloc, com un decorat de pel·lícula, del tipus d'*American beauty*, i on tothom hauria de ser feliç. Carrers solitaris, nets, tocats d'una llum especial que encén el color blau del cel. Les cases, amb grans finestral i portes d'entrada de diferents colors, semblen buides. Els únics veïns sorollosos en aquest indret silenciós de línies nostàlgiques, i només en determinades èpoques de l'any, són els pica-soques, els cardenals i els oriols. Tot plegat, el millor embolcall de la vida nord-americana; un món exterior que s'assembla al que va reflectir en els seus quadres el pintor nord-americà Edward Hopper i que convida a una reflexió de la

soledat de l'home contemporani. Cases amb jardins deserts que s'han de mantenir en perfectes condicions si no es vol tenir problemes amb el veïnat. Els garatges de moltes d'aquestes cases són un pur desordre però els jardins, tots, segueixen cadascuna de les harmonioses pautes del fengshui.

Aquestes llars, construïdes amb parets de fusta, fàcils de cremar, necessiten centenars de dòlars cada mes per mantenir-se calentes a l'hivern i fresques a l'estiu. Hi ha portes fràgils de colors vistosos a tot arreu: al davant, al darrere i als costats de les cases. Aquests veïns no deuen conèixer les portes Fichet. Tothom, però, s'hi ha fet instal·lar un sistema d'alarma. A la nit, amb els llums encesos, es pot observar des del mateix carrer, pobrament il·luminat, el traginar de les famílies a la cuina, menjant a taula o assegudes al sofà mirant la televisió. Les nombroses i amples finestres, de les quals no solen penjar cortines, són el marc perfecte d'una plàcida existència.

No hi ha tanques divisòries i, si n'hi ha, són baixes i amb una funció merament decorativa; però malgrat les aparences, la propietat privada és molt clara. La gespa, com les flors i els arbres, en domina els voltants. Grans cubells plens d'escombraries es deixen a la part del davant de cada casa esperant que un camió amb hispans els retiri un cop a la setmana. Hi ha bicis i joguines tirades despreocupadament als jardins, a l'abast de tothom. Una petita vorera, si hi és, travessa el *front yard* (jardí del davant de la casa —el del darrere és el *back yard*—) i marca el camí que han de seguir els pocs vianants que hi passen. Hi ha tan poca vida humana en la majoria d'aquests carrers, que és lògic parar molta atenció, amb una curiositat antropològica fins i tot, en les poques persones amb les quals et creues durant un passeig.

Crystal Young, la cartera afroamericana que es protegeix del sol amb un barret d'estil "safari", es mou calmosament amb el seu inconfusible uniforme de camisa i pantalons de color gris pàl·lid i blavós. Mentre diposita les cartes, lligades amb una goma fina, a cadascuna de les bústies amb l'ajuda d'un minúscul vehicle de la companyia de correus, saluda amb entusiasme els poquíssims veïns que troba al seu pas, alhora que s'interessa per l'estat de salut dels més vells. Crystal és ben coneguda en la part oest de Chevy Chase, que trepitja pràcticament cada dia de la setmana. Els veïns estan familiaritzats amb ella. Per això, quan un bon dia va "desaparèixer" d'aquests carrers per la

política de reestructuració de la seva empresa, els veïns es van mobilitzar de seguida. No la volien perdre, de cap de les maneres. Un cop van assabentar-se que l'havien traslladat a una altra zona en contra de la seva voluntat, van començar a actuar. Connectats a través de correus electrònics, els veïns van decidir que cadascú n'enviaria un al cap de correus i demanaria la tornada de l'estimada cartera al barri. I al cap de poques setmanes, Crystal va tornar.

Hores abans de l'arribada de la cartera, el repartidor de diaris, un complet desconegut d'ascendència oriental, ha llençat als jardins, sense baixar del cotxe, diaris i revistes embolicats amb bosses de plàstic transparent.

Sovint grups de dones de pell blanquíssima amb gorres de colors vius, samarretes i pantalons d'esport fan fúting. Mentre s'eixuguen la suor, saluden amb simpatia els pocs vianants, coneguts o desconeguts, amb els quals es creuen, com si fossin amics de tota la vida. Davant d'aquesta inesperada mostra d'afecte, qualsevol deixaria el que fa i s'uniria al grup per compartir les bones vibracions que desprenen. De vegades, les acompanyen gossos simpàtics, nets i emmidonats. Aquests animals semblen tan feliços, tan ben cuidats i ensinistrats, que d'entrada et vénen ganes d'adoptar-ne un parell.

D'un altre tarannà és el veí panxut, calb i de mirada malhumorada, que pul·lula pels voltants de casa seva amb un mocador lligat al cap, estil Bruce Springsteen, i amb unes ulleres de plàstic grosses, molt semblants a les que es fan servir per nedar. Sovint, exageradament sovint, passa el tallagespa pel jardí i de passada també per la part verda de la rotonda comunitària que hi ha enfront de casa seva. Sempre atent al creixement de la gespa, sembla un home que ha nascut amb aquesta vocació. Aquest no està per saludar els veïns desconeguts.

Dos carrers més avall, una dona d'edat avançada passa hores agnollada al terra. Amb un barret d'ales amples i proveïda d'una bossa d'eines de jardineria, arregla amb molt d'amor i delicadesa un cercle de "pensaments". A pocs metres de distància d'aquesta figura fràgil, un nen juga a encistellar la pilota. Al seu *front yard* hi ha dues *adirondacks* (les típiques cadires nord-americanes de braços amples) de color grana que sempre estan buides.

Passats els primers dies d'estada als Estats Units, la veïna que aleshores teníem més a prop, l'Ellen, se'ns va presentar a casa acompanyada del seu marit, que no va obrir boca, dels seus tres fills petits,

que només somreien, i d'un pastís de poma de benvinguda. Mentre una altra, la Nelly, una amabilíssima xafardera de pares belgues, ens deixava sovint bossetes penjades al pany de la porta d'entrada de casa amb notes informatives (on és la biblioteca, la perruqueria més barata...) o amb caramels per als nens.

Als silenciosos carrers de Chevy Chase hi viuen uns tres mil veïns, la majoria blancs, demòcrates i seguidors de Barack Obama. Advocats, professors, treballadors del BID (Banc Interamericà de Desenvolupament), del World Bank (Banc Mundial), professionals liberals, periodistes estrangers i funcionaris del Govern, conformen, principalment, el seu teixit veïnal. La majoria vénen a aquesta ciutat, entre altres raons, per la qualitat de les seves escoles públiques.

Els jueus són majoria en aquesta zona. Els col·legis del comtat de Montgomery tanquen durant el Rosh Hashanah, l'Any Nou jueu, que se celebra a finals de setembre; i el Yom Kippur, el Dia del Perdó dels hebreus, a principis d'octubre.

“El que més ens preocupa als jueus és donar una bona educació als nostres fills. Abans els *magnet programs* (programes educatius adreçats a nens molt intel·ligents) s'omplien de canalla jueva; ara hi dominen els asiàtics, els coreans i els xinesos principalment”, aclareix Karen, una jueva de Nova York que va viure la Barcelona de les pensions a “cent peles” i l'Eivissa hippy dels anys setanta, i que ara està instal·lada a Maryland amb el seu marit economista i els seus dos fills adolescents.

I al desembre, aquests mateixos veïns col·loquen a sobre d'una taula de casa el canelobre allargat de nou espelmes (*menorah*) per celebrar el Hanukkah, en hebreu, “la consagració”. Encenen una espelma cada dia. Durant aquest període, la *menorah* també és visible a l'entrada de molts edificis públics i centres comercials, de vegades al costat de l'arbre cristià de Nadal per no ferir susceptibilitats religioses.

Al barri es pot comprar el diari *Washington Jewish Week*, i carn i vins amb l'etiqueta *kosher*, és a dir, que s'han manipulat seguint el ritual jueu. I els supermercats són plens de targetes d'invitació a la Bar/Bat Mitzvah. Les famílies jueves les envien als familiars i als amics per convidar-los a la festa de celebració dels tretze anys del nen de la família. Segons la tradició jueva, la Bar Mitzvah (Bat Mitzvah

si es tracta de noies) significa “l’entrada del nen al món dels adults” i per això s’organitza una gran festa.

Prop de sis milions de jueus, poc més del 2% de la població nord-americana, viuen en aquest país, la majoria a les grans ciutats. El vot jueu, malgrat les reticències d’una part d’aquest electorat (alguns mitjans de comunicació havien parlat del “problema jueu d’Obama”), es va inclinar per Barack Obama en les darreres i històriques eleccions presidencials del 4 de novembre de 2008. Un 78%, una xifra fins i tot més alta de la que s’esperava, va votar a favor del líder afroamericà. Aquestes eleccions, a diferència de les que es van celebrar el 2004, han estat molt especials per a aquesta poderosa comunitat perquè “votar a favor d’un representant d’una minoria demostra que ells (els jueus) són part d’una societat oberta”, va recollir el diari *Jerusalem Post* uns quants dies després de les eleccions.

Un dels jueus més innovadors d’aquest país ha estat l’arquitecte William J. Levitt (1907-1994), que va construir cases de forma ràpida i barata per als milers de soldats que tornaven de la Segona Guerra Mundial. Conegut com l’home que podia fer una casa en tan sols 16 minuts, va ser portada de la revista *Time* el 1950, tres anys després d’haver aixecat el suburbi de Levittown a Long Island, Nova York. La idea d’aquest arquitecte social, nét d’un rabí pobre, es va fer tan popular que el 1960 el 62% de les famílies nord-americanes vivien en cases. El “somni americà” dels anys cinquanta era tenir una casa, un cotxe i un televisor. Una de les grans contribucions d’aquest precursor de la vida suburbana, criticada per alguns per la seva uniformitat, va ser recórrer a elements prefabricats per aixecar una casa que es transportaven i acoblaven fàcilment en qualsevol construcció. Cada treballador tenia una petita tasca assignada en el procés que es repetia una i altra vegada.

El suburbi de Chevy Chase va néixer de la mateixa manera com s’ha fet cada racó d’aquest país, gràcies a l’empenta de persones emprenedores amb visió de futur, unides totes elles per tirar endavant un projecte comú. El visionari, en aquest cas un dels principals artífexs del canvi de Chevy Chase, va ser el senador de Nevada, Francis G. Newlands (1848-1917), creador de la companyia constructora The Chevy Chase Land Company. Newlands va posar els ulls en aquest entorn pel bonic paisatge ple d’arbres —roures, àlbers, tulipes, garrofers— i per l’excel·lent ubicació, a nou quilòmetres de la Casa Blanca.

Capítol 2

DONES QUE ESBUFEGUEN

Al municipi familiar de Chevy Chase, centenars d'homes i dones s'esforcen per mantenir-se en forma. Córrer o caminar de pressa són alguns dels esports preferits. L'obesitat, que afecta bona part de la població i molt especialment la capital, on es registra la taxa més alta de nens obesos de tot el país, els queda lluny. Si als anys cinquanta —segons afirma un estudi publicat a la revista *Newsweek*— els nens bevien tres gots de llet al dia; ara en beuen tres... però de soda. Els veïns de Chevy Chase estan tan conscienciats de fer esport i menjar sa que mantenen a ratlla les calories. Molts omplen la bossa de la compra als cars i ecològics supermercats Whole Foods.

En aquest braç de Washington el despertador sona al voltant de les sis del matí. Una hora més tard, a les set, grups de nois i noies fan camí cap a la Middle School o l'institut. Aquesta és una de les raons per la qual els llums de moltes llars s'encenen tan aviat. Una altra raó és perquè han d'anar a córrer.

L'Ellen Grant, la nostra veïna, que va deixar de treballar al centre cultural Kennedy Center per tenir cura dels seus tres fills petits, acostuma a sortir de casa a les sis del matí per córrer. Amb unes cames musculades més pròpies d'una esportista d'elit que d'una mare amb tres fills menors de deu anys, l'Ellen continua corrent quan porta la filla petita en cotxet a passejar al dematí, després d'haver deixat els altres dos fills a l'escola. Sempre esbufega i, per això, es fa difícil intercanviar més de dues paraules amb ella.

Altres mares aprofiten que han de treure el gos al carrer per fer també una bona cursa. Mentre les més organitzades, guiades per una entrenadora, cronòmetre en mà, treballen a consciència els seus abdominals a les set del matí al Norwood Park, després de córrer durant

més d'una hora. Sempre corren, sigui dilluns o cap de setmana. Els diumenges, els cafès del barri són plens d'esportistes relaxats després d'haver acabat amb l'obligada activitat esportiva diària.

Córrer, córrer i córrer. Els veïns fan fúting tot l'any, tant si fa calor com si fa fred, malgrat que els hiverns són durs, amb temperatures sota zero, i la humitat i la xafogor de l'estiu no et deixen ni respirar. Per evitar desmais o deshidratacions durant l'època estiuenca, les autoritats recomanen córrer només durant les hores del dia en què la calor afluixa. Alguns gimnasos, amb una bona visió del negoci, estan oberts les vint-i-quatre hores del dia, com els CVS (farmàcia, perfumeria i productes de primera necessitat) i 7 Eleven. Sempre pot haver-hi algú, a qualsevol hora, que necessiti matxucar-se el *body*. I els centres d'esport que tanquen unes hores a la nit, solen obrir entre les cinc i les sis del matí.

Les mares amb cossos fibrosos de Chevy Chase, aquelles que no treballen fora de casa perquè tenen fills petits, han d'invertir també un munt d'hores organitzant les activitats extraescolars de la seva canalla, tant esportives com de reforç de coneixements. El seu objectiu, el de la mare responsable, és preparar tan bé com sigui possible els seus fills perquè acabin estudiant en una bona universitat. Són dones estressades, cansades, en alguns casos insatisfetes, que conviuen amb marits que passen moltes hores fora de la llar. Els nens són el centre de la seva existència i estan soles per tirar-los endavant, sense família que els faci costat.

Les tardes, a partir de les tres, es destinen a les activitats extraescolars dels fills. Que un nen faci tres activitats diferents a la setmana, com beisbol, natació i música, no és estrany en aquesta ciutat. Tres activitats que es fan en tres llocs diferents, sense comptar els partits que acostumen a celebrar-se els caps de setmana. Activitats que es doblen o tripliquen si la família, com acostuma a passar, té més d'un fill. Les carreteres s'omplen de mares taxistes que porten els seus fills a alguns d'aquests necessaris entrenaments. Mares amb un calendari exhaustiu, que intenten no perdre mai el somriure ni el bon humor però que, davant de qualsevol petit contratemps —un cotxe que se'ls cola a l'aparcament d'un centre comercial—, poden, senzillament, explotar amb fúria, de forma irracional, i deixar al descobert la seva part menys amable i desconeguda.

També són les mares, principalment, les encarregades de recaptar diners per a l'escola on van els seus fills. Al centre l'interessa moltíssim tenir mares participatives que, fins i tot, poden deixar la seva pròpia casa per muntar una activitat. De la celebració de l'esdeveniment se'n fa publicitat durant unes quantes setmanes al butlletí escolar, on es convida tothom, familiars i amics, a "ajudar que sigui un èxit" i a portar beguda, menjar i un taló a la mà. Totes les aportacions són benvingudes. Aquesta és una de les moltes accions que han fet possible aconseguir espectaculars pissarres tàctils per a la Westland Middle School, de Bethesda, ciutat propera a Chevy Chase, les quals han arraconat les pissarres de guix.

Fund-raiser ("recaptació de diners") és una paraula que funciona moltíssim en aquest país. Els nord-americans tenen la mà trencada a l'hora d'aconseguir diners. Hi ha recaptacions de diners per a tot. Per als polítics, per a la gent pobra, per a la reconstrucció d'un parc, per als que no tenen assegurança mèdica, per combatre el càncer de mama, per als damnificats de Darfur, per a nous ordinadors escolars... La llista és interminable. Milions de ciutadans anònims fan cada dia donacions i, de passada, si poden, s'ho dedueixen en la seva declaració de la renda.

A més de córrer, les mares busquen alternatives per desencaboriar-se de les obligacions diàries i alhora per socialitzar, com organitzar sopars només per a dones; anar plegades al cinema, o agrupar-se al voltant de clubs de lectura (*book club*), que es fan en cafès o cases.

Un grup de mares de Bethesda - Chevy Chase High School amants dels llibres ha tirat endavant un *book club*. En aquest club de lectura es discuteix de llibres durant un parell d'hores, tot i que qüestions relacionades amb els fills, la cultura, la política o la necessitat de fer estiraments per enfortir els ossos poden ocupar part de la trobada.

La forma de vestir de la majoria d'aquestes dones és molt esportiva i desenfadada. Porten samarretes, xanquetes de dit (*flip-flops*) i pantalons curts a l'estiu; i texans i dessuadores amb vambes o esclòps a l'hivern. Les unifica un estil uniforme, sense estridències, senzill, com d'estar per casa, despreocupat de les modes, però amb les ungles dels peus i de les mans sempre ben tallades, llimades i pintades. Són dones que desprenen familiaritat i llargs somriures i que en tot moment es mostren disposades a donar un cop de mà si cal. Un altre assumpte,

molt més complicat, és establir-hi relacions estretes, d'autèntica amistat.

La majoria tenen estudis universitaris, van ser mares per primera vegada passats els trenta i van perdre el seu primer cognom quan es van casar —el segon no existeix als Estats Units—, ja que van adoptar el cognom del marit. Conscienciades amb el fet que cal mimar el medi ambient, reciclen amb cura les deixalles i acostumen a portar bosses reutilitzables als supermercats perquè rebutgen, d'aquesta manera, les bosses de paper o de plàstic que ofereixen els venedors.

Tot i la seva alta qualificació professional, moltes van haver de deixar de treballar mentre la canalla era petita. L'horari de treball les mantenia fora de casa bona part del dia, sense disposar de temps per estar amb els nens, cosa que les feia sentir culpables. Altres van optar per treballar només mitja jornada i, d'aquesta manera, van retallar la seva ambició professional i econòmica. La manca d'una xarxa de guarderies no ajuda a conciliar la vida laboral i familiar, i els pocs centres d'infància que hi ha són molt cars. Però alhora aquestes exhaustes mares no acaben de veure amb gaire bons ulls el fet de deixar un nen menor de tres anys en un centre per a infants tot el dia. És simplement una qüestió cultural.

“Vaig passar d'una vida laboral estressant a una vida familiar estressant però no me'n penedeixo. Els meus fills petits em necessitaven”, reconeix Rosalyn Bernard, llicenciada en Psicologia, que durant gairebé deu anys es va mantenir allunyada de la feina. Quan els seus tres fills es van fer grans, independents, Rosalyn va tornar a la universitat per actualitzar els seus coneixements de psicologia. Aviat va trobar feina. “Durant molts anys em van conèixer bàsicament com «la mare de». Sentia que m'estava diluint com a persona. La tornada a la feina va augmentar la meua autoestima i la seguretat en mi mateixa però alhora em vaig adonar que alguns dels companys de feina no entenien què havia fet amb la meua vida durant tots els anys que havia estat a casa, com si tenir cura dels fills petits fos un passatemp que ocupa només un parell d'hores al dia.”

La periodista i escriptora Judith Warner és l'autora del llibre *Perfect madness: motherhood in the age of anxiety* (“La perfecta bogeria: la maternitat en l'època de l'ansietat”). Per parlar dels problemes amb els quals s'han d'enfrontar les mares d'avui dia, Warner, que va ser corresponsal de la revista *Newsweek* a França i que ara viu amb

primer president que no depenia dels *lobbies*, de les pressions ni dels interessos dels que habitualment aporten diners a les campanyes.

ELS JOVES

La candidatura d'Obama va omplir de contingut una generació enèrgica de joves votants enfadats i amb fam de canvi. La majoria creien que el país anava en la direcció equivocada, estaven preocupats per la feina, per l'accés a la sanitat, pels costos de la universitat i per la guerra de l'Iraq. El seu interès per les eleccions era superior al que demostraven pels actors o pels esportistes d'elit. Un 70% declaraven que estaven molt interessats en la cursa electoral. Obama era l'únic candidat dels dos partits vist amb bons ulls per la majoria de joves.

L'equip de campanya del "Yes, we can" se n'adona del potencial dels joves i decideix atacar aquest segment de població. Marca la primera fita i la més important: guanyar a Iowa. I un repte inusual en política: fer dels joves una genuïna prioritat. Després dels mítings a les principals poblacions d'Iowa, Obama es trobava als *backstages* amb els líders estudiantils de l'àrea; un privilegi que altres polítics reservaven, com sempre s'havia fet fins aleshores, als vips locals i als principals donants de diners a la campanya.

Obama als joves els parlava de futur, d'esperança, de lluita per aconseguir un món millor, dins i fora dels Estats Units, i els recordava que havien d'estendre aquest missatge a la gent del seu entorn, que la lluita seria difícil i llarga, però que l'objectiu valdria la pena. Els joves sortien encesos d'aquestes trobades amb el carismàtic líder i decidits a propagar la bona nova.

El missatge els convencia perquè no els parlava de seguretat nacional ni d'experiència a comandar les tropes i la nació, ni de por o desconfiança amb els altres, sinó de crear llocs de treball, d'acabar amb la discriminació racial, sexual o de gènere, de tornar a sortir al món sense por a ser identificats com a nord-americans. Era un missatge nou, diferent del que venien els altres candidates.

L'equip d'Obama va decidir contractar un coordinador del vot jove. El càrrec va recaure en Hans Riemer, un expert en mobilització de vot estudiantil. Riemer va aconseguir que la seva feina es considerés prioritària, una eina imprescindible per a tota la campanya. I es va dedicar a convèncer els joves líders locals perquè expliquessin als

ÍNDIX

PART I

Capítol 1. UN BRAÇ DE WASHINGTON	11
Capítol 2. DONES QUE ESBUFEGUEN	19
Capítol 3. VEÏNS QUE VIGILEN	25
Capítol 4. MANTENIR LES DISTÀNCIES	31
Capítol 5. NORWOOD PARK	35
Capítol 6. MALSONS DE L'IRAQ A BETHESDA.....	41
Capítol 7. L'HORA DELS AFROAMERICANS	47
La primera primera dama negra	54
Capítol 8. CURAR-SE EN SALUT	59
Capítol 9. “ÉS EL SISTEMA, ESTÚPID”	63
Capítol 10. NO CHILD LEFT BEHIND	69
Capítol 11. ELS ULLS DE LA DIRECTORA	77
Capítol 12. DEU MINUTS DE REUNIÓ	81
Capítol 13. MATAR EL CUC.....	85
Capítol 14. EL <i>LOSER</i>	89
Capítol 15. LA NOTA DEL <i>FUN QUOTIENT</i>	97
Capítol 16. PÈLS, UNGLES I <i>OUTLETS</i>	105
Capítol 17. SOPAR AMB EL PRESIDENT...	
I 2.500 PERIODISTES MÉS	119
Capítol 18. LOS ALAMOS	131

PART II

INTRODUCCIÓ	143
Capítol 1. EL NAIXEMENT D'UNA ICONA	145
Capítol 2. ELS ORÍGENS	149
Capítol 3. CHICAGO.....	153
Capítol 4. LES PRIMÀRIES	159
Iowa	159
<i>Yes, we can</i>	162
Hillary Clinton	165
Capítol 5. LA RAÇA	167
Capítol 6. LES CLAUS DE L'ÈXIT	175
Les noves tecnologies	175
Els diners	177
Els joves.....	179
John McCain	181
Capítol 7. LA NOVA ERA	183

